

Poslano iz Bjlovara u Brazil
za sudjelovanje 75. obljetnicu kampanje João Luiza Pozzobona

Dan pun znakova nade

Mãe Peregrina Joãoa Luiza Pozzobona

Izvor: schoenstatt.com

Tekst: Sr. M. Nilza P. da Silva

Ujutro na blagdan Imena Marijina, 12. rujna, međunarodni kongres Hodočasničke Majke Božje u Santa Mariji u Brazilu posvećuje se razmatranju znakova nade u životu časnog sluga Božjeg João Luiz Pozzobona. Mjesto događaja, Clube das Dores, već je dom svima koji dolaze puni radosti, a zajedničkim življenjem i dijeljem u misiji sve više se uzajamno povezuju.

Ona je prva misionarka

Svetu misu predvodio je pater Arkadiusz Sosna iz internacionalne koordinacije Schönstattskog Apostolskog pokreta. Pjesme zbora Marijinih sestara slave i hvale Mariju uz dan njezinog svetog imena. U svojoj propovjedi svećenik je

načinio poveznicu između Marijinog imena i misije časnog sluge Pozzobona te se pritom pozvao na misli svetog Ivana Pavla II.

On je rekao: „Današnji blagdan podsjeća nas na blizinu, zaštitu i snagu koju Marijino ime nosi u sebi... Ona je prva misionarka, ona je izrekla svoje ‚Da‘, prva je donijela Krista na svijet.“ Naglasio je da je obitelj mjesto prve evangelizacije. Jožova misija započela je u njegovoj vlastitoj kući, u njegovom „Nazaretu“, pred slikom Hodočasničke Majke Božje. Zajedno sa svojom suprugom Viktorijom svoj je dom učinio mjestom susreta s Bogom. Tako je njegova kuća postala prvo „Kućno svetište“.

Gdje Marija ulazi, ulazi i Krist

Pater Arkadiusz govori i o „Misiji laika“ prema uzoru na Pozzobona koji „nije bio teolog niti redovnik, nego jednostavan kršćanin velikog srca“. Zaključuje riječima: „Marija je zvijezda evangelizacije i majka svakodnevnog života.“ U vremenu u kojem je Crkva suočena s religioznom ravnodušnošću i moralnom pomutnjom, moramo iznova otkriti snagu jednostavne geste i Marijine prisutnosti u svakodnevnom životu. Jer, ondje gdje Marija ulazi, ulazi i Krist, kao u Elizabetinoj kući.“

Na kraju svete mise pater Arkadiusz pozdravlja sve Marijine sestre uz njihov imendan i poziva ih na zajedničku fotografiju.

Eulalia Solé iz Španjolske ovako komentira ovaj susret: „Bilo je vrlo dirljivo. Ponijela sam mnoge pozitivne refleksije koje me ispunjavaju nadom u djelovanje Majke Božje u srcima i inspiriraju me na dublju obnovu mog predanja apostolatu. Na ovom kongresu duboko su me se dojmila svjedočanstva ovdašnjeg biskupa i monsinjora Melchora o njihovoj percepciji života i osobe João Pozzobona, kao i o tome, što on danas znači za Crkvu. Na ovoj proslavi jubileja 75-te godišnjice susrela sam mnoge ljude iz najrazličitijih zemalja i kultura kojima je zajednička ljubav prema Majci Božjoj, iskustvo da ih svijet treba, a svi oni imaju srce koje gori, kako bi to mogli nositi.“

Obitelj Pozzobon je prisutna

Nakon pauze Schönstattska mladež Santa Maria i Schönstattski patri preuzimaju oblikovanje edukacijskog programa. Uz pomoć tekstova, video-prikaza i pjesama predstavljaju refleksiju o João Luiz Pozzobonu. On je uzor misionara nade i svojim djelovanjem motivira na apostolat Hodočasničke Majke Božje.

Djeca João Luiz Pozzobona

Potom dolaze djeca časnog sluga Božjeg: Humberto, Petrolina, Vilma i Nair Pozzobon. Podsjećaju i na preminulu braću i sestre Otiliju, Eli und Ari. Nair kaže: „Za mene je moj otac uvijek bio svetac. Ponekad je nas djecu molio za oprost, ali ustvari smo mi oni koji njega trebaju moliti za oprost. Sretni smo što je svet.” Petrolina dopunjuje: „Moj otac je bio veliki junak koji je mnoge duše pridobio za Boga. On je u svakom pogledu bio izvanredan otac.“ Potom se obraća svom ocu i zahvaljuje mu na svemu.

Moj otac je želio sretnu obitelj

Vilma govori kako je vrlo zahvalna: „Život mog oca u obitelji bio je vrlo radostan i sretan.“

Sin Pozzobona i Dino Crnjak iz Bjelovara

Humberto dodaje da je sretan što je ovdje. „On je misionar nade, inspiriran Svetim Duhom. Rado je sa svojom obitelji molio kronicu i smatrao da se obitelj ne smije iznevjeriti. Bio je dobrostiv i pun ljubavi. Učio nas je skromnosti, brinuo o našem dobrom stavu i želio da njegova obitelj uvijek bude sretna.“

Potom ulazi ostala Pozzobonova rodbina. Sa sobom donose sliku Triput Divne Majke Schönstattke iz Pozzobonovog Kućnog svetišta, kao i posljednju sliku s godišnjim geslom, kao i „Bilježnicu poslušnosti“. U toj knjizi zapisivao je upute o odgoju.

Cijela obitelj Pozzobon

João nastavlja misiju

Kao znak nade u službi potrebitih ulaze osobe, čiji su članovi obitelji stanovali u Villa Noble de la Caridad, kao i oni koji brinu o plavoj, roza i bijeloj kapelici. Jedna od žena koje su stanovali u bijeloj kapelici govori o tome, kako je časni sluga 1960. godine došao na ideju da izgradi bijelu kapelicu: „João nastavlja svoju misiju i iz svetišta kreće van, u zajednice.” „João je uvijek brinuo za obitelji, kako za njihove vjerske, tako i za svjetovne potrebe. Na primjer, obitelji koje su živjele uz bijelu kapelicu nisu imale pitku vodu, pa je Pozzobon ondje izgradio bunar. Djeca su morala ići u vrlo udaljene škole pa je izgradio malu školu, u kojoj su djeca mogla provesti svoje prve školske godine. Pomagao je i parovima u ozakonjenju braka proslavama vjenčanja u zajednici.”

Denise Moro ulazi sa Školskom hodočasničkom slikom, predstavljajući sve mlade i djecu koje je posjetio časni sluga. Ona je bila jedna od djece koju je posjetio, a kasnije je postala i Pozzobonova tajnica. Pripovijeda kako je doživjela te posjete kao dijete. „On je uspostavljao povezanost djece prema Majci, a mi smo se povezali s njim“, govori Denise. Kaže da je časni sluga motivirao djecu da mole Triput Divnu Majku Schönstattsku za neku milost. Iduće godine bi ih pozvao da ispričaju jesu li tu milost primili.

Tek smo na početku

Schönstattska mladež ulazi s Hodočasničkom Majkom Božjom, s kojom je Pozzobon radio s mladima i izvikuje svoj „ratni poklič“. Razmatranje o Pozzobonovoj smrti temelji se na pripovijedanju đakona Ubalda o tome, kako je doživio trenutke nakon nesreće i kako je bilo bolno saznati da je preminuo.

U nastavku se spominje nezgoda originala Hodočasničke Majke Božje tijekom njegovog posjeta Brazilu, kao i Pozzobonove riječi uz 30-tu obljetnicu, jubilej apostolata: „Nalazimo se

tek na početku.“ Pjesme i slike pokazuju početke apostolata s Pozzobonom, a zaključna poruka glasi da je sada misija na nama.

Napredak postupka proglašenja blaženim časnog sluge Božjeg Pozzobona za sve nas je znak nade. Događaj je završio molitvom „Ave Maria” na svim jezicima. Potom je predstavljen kip **Hodočasničke** Majke Božje, u koju je ugrađena relikvija časnog sluge i djelić drveta originalnog hodočasničkog kipa. Potonji je uklonjen nakon nezgode koja se dogodila. Praćeni Pozzobonovim glasom, svi pjevaju: „Moje srce pripada samo Isusu ...“, nakon čega đakon udjeljuje blagoslov.

Velik i neočekivan dar

Potom je pater Vitor Possetti izjavio da će svi sudionici dobiti zadatak da nastave djelo časnog sluge Božjeg João Luiz Pozzobona. Dobili su malu hodočasničku sličicu s gore navedenim relikvijama. Emocije su preplavile srca: sa suzama u očima i velikim predanjem misionari su primili malu Hodočasničku Gospu – sa zadatkom da nastave veliku i lijepu misiju časnog Pozzobona.

Anita i Dino Crnjak iz Bjelovara

„Ludi od ljubavi“. Tim riječima Marycarmen Vázquez Sánchez iz Meksika sažela je raspoloženje cijelog kongresa. I dodaje: „Djetinje predanje misiji, različiti jezici, ali svi ujedinjeni u jednom srcu. Želja za širim znanjem i velikodušnost misionara“.

Teška odluka ...

Poslije podne sudionici su morali donijeti tešku odluku: mogli su otputovati u Vila Nobre, kako bi molili postaje Križnog Puta i posjetili svetište Marijine braće u Itaari, ili su mogli otići u muzejsku kuću u kojoj je živio Časni sluga Božji Pozzobon, upoznati njegovu djecu,

slušati njihovo pripovijedanje i postavljati im pitanja. Za to vrijeme zastupnici apostolata raznih zemalja uz internacionalnu koordinaciju izrađivali su dokument sporazuma koji treba utvrditi bitne aspekte apostolata Schönstattске Majke Božje Hodočasničke za sve zemlje.

Tradicionalna i obiteljska večer

Večer je potpuno u znaku Gaucho tradicije, obiteljsko slavlje u središtu. Večera obuhvaća tipična jela, kao i glazbu i ples Gaucho kulture. Radost obitelji Crnjak (Dino, Anita i Luka), podrijetlom iz Hrvatske, očita je: „*Sudjelovanje u ovom jubilejskom slavlju osobita je čast. Vrlo smo ganuti što smo ovdje okupljeni, govoreći različite jezike, ali ujedinjeni u ljubavi. Jednostavno je nevjerojatno! Tu su igre, procesija, paljenje doprinosa milosnom kapitalu, radionice. Ništa nećemo propustiti... No, prije svega smo oduševljeni gostoljubivošću, prijateljskim pristupom i srdačnošću naših domaćina. Želimo volonterima i sestrama izreći svoju iskrenu zahvalnost. Uistinu su nas obogatili.*”

Iz 25 nacija: poslani kako bismo koračali stopama Joãoa Pozzobona

Karen Bueno

Svetište Tabor (Santa Maria, Brazil) osvanulo je ove nedjelje s posvuda posipanim ružinim laticama. To je tradicija koja se njeguje više od 70 godina u rujnu mjesecu. Ipak, ovaj put nije palo u oči samo cvijeće, nego i tisuće ljudi iz brojnih zemalja koji su se okupili kako bi slijedili tragove časnog đakona Joãoa Luiza Pozzobona.

Zadnji dan međunarodnog Kongresa Apostolata Gospe Hodočasnice, 14. rujan, okrunjen je slavljem proljetnog hodočašća. To hodočašće pokrenuo je João Pozzobon i održava se svake godine. Tog dana mnogi ljudi donose cvijeće Majci Božjoj.

Oko Svetišta tog kišovito nedjeljnog jutra okupilo se otprilike 5.000 ljudi. Prve kapljice su, doduše, uplašile mnoštvo, ali ubrzo je prestala padati kiša i za vrijeme pješačenja pokazalo se

čak i sunce. Procesija je započela s molitvom u Svetišu Tabor, nastavilo se molitvama i pjesmama te završilo u Svetišu bazilike Majke Božje Posrednice milosti.

5.000 ljudi pješači na svetu misu

Za Sylviiu Segu iz Čilea bilo je „*ovo hodočašće kruna završetka jubileja*“.

Sveta misa slavila se na otvorenom polju izvan bazilike. Nadbiskup mjesta Santa Maria Leomar Brustolin predvodio je liturgiju u nazočnosti s desetcima svećenika. Svetu misu uživo je emitirala TV Canção Nova na brazilskoj i portugalskoj televiziji.

O arcebispo de Santa Maria presidiu a celebração

Nadbiskup Brustolin započeo je svoju propovijed riječima: „Ovdje je zastupljeno 25 zemalja po ljudima koji su došli izdaleka. Zbog toga danas slavimo 75 godina Apostolata koji je proizašao iz gorućeg srca đakona Joãoa Pozzobona.“ Svoju je propovijed nadbiskup nastavio riječima da je apostolat Gospe Hodočasnice „pohod Marije koji traje sve do današnjih dana; Majka koja ide preko brda ulazi u svaku kuću i ljudska srca čini živim Svetištima“.

Liturgijom se također proslavilo uzvišenje Svetog križa. „Križ je gramatika Božje ljubavi“, rekao je nadbiskup. Isto tako podsjetio je na Pozzobonov život koji je primjer kako se može prihvatiti križ: „U Schönstattu nazivamo Mariju Majkom i Odgajateljicom, Hodočasnicom, a ona dolazi u naše domove i prilikom svakog posjeta donosi sa sobom prisjećanje na križ. Nositi Mariju u prvom redu znači nositi Isusa. U tu se duhovnost uklapa naš ljubljani đakon João Luiz Pozzobon koji je desetljećima nosio sliku Gospe Hodočasnice i donosio Božji blagoslov. To nije bilo lako. Pozzobonovo svjedočanstvo nas poziva da na svojim životnim putevima uzmemo sa sobom križ i da to učinimo kao gestu služenja, ljubavi prema bližnjemu i navješćivanja.“

Nadbiskup je „posudio“ Križ jedinstva od jedne gospođe iz Kolumbije, pokazao ga svima i rekao da mi svi ne znamo koje ćemo križeve nositi u životu, ali da se moramo pouzdati u Gospodina.

Poslani s novim oduševljenjem

Sylvia Segu komentira: „Nadbiskupova je propovijed bila predivna. On je povezao Joãoa Pozzobona i Schönstatt s križem. Poslanje predstavlja za nas izazov da nastavimo misiju gospodina Joãoa. U našim regijama imamo velikih poteškoća, ali upознаvši mjesta na kojima je on živio daje nam novo oduševljenje za nastavak te misije.“

Na kraju slavlja blagoslovilo se sjeme – običaj koji je uveo João Pozzobon kako bi se isprosilu plodna zemlja i dobra berba/žetva za sve regije. Kao znak za to nadbiskup Brustolin zamolio je sve da molimo za svoje župnike.

Djeca Joãoa Pozzobona rekla su na kraju svete mise nekoliko riječi: Humberto, Petrolina i Vilma bili su pod dojmom mnoštva ljudi koji su slavili život njihova oca i zahvaljivali mu.

Fotografija: P. Felipe Ríos

Teresita Inés Rodríguez iz Argentine je rekla: „Najviše mi se ovih dana kongresa svidjelo to da smo upoznali život gospodina Joãoa, polazeći od iskustava u njegovoj kući i na svim mjestima kroz koja je prolazio. Osobito me dirnula kuća u kojoj se on rodio i brežuljci koji su ga okruživali i inspirirali. Također me se dojmila i jednostavnost njegova doma. Jer iako smo toliko toga pročitali o Joãovom životu i gledali videe, sasvim nešto drugo je imati osobni kontakt s njegovom obitelji, s njegovom djecom i osjetiti njihovu ljudsku toplinu. Ovaj je kongres zaista bio dar Majke, blagoslov. Meni se jako svidjelo da sam bila tu i to mi je otvorilo nove puteve kako inspirirati mnoge ljude u mom rodnom mjestu (San Juan u Argentini).“

Dokument suglasnosti

Prije nekog vremena zemlje su mogle predati svoje doprinose za izradu dokumenta suglasnosti Apostolata na međunarodnom nivou. Za vrijeme kongresa jedna je grupa, koja se sastojala od dva predstavnika iz svake zemlje, obrađivala materijal. Posao je zadnjih dana jako napredovao. Način rada slijedio je sinodalni model kako bi svi mogli doći do riječi. Dokument još nije završen, a grupa će se i nadalje sastajati online. Mi ćemo u budućnosti davati daljnje informacije o napredovanju tog rada.

Rastanak i puno emocija

Rastanak od kongresa održao se za vrijeme ručka u Marijanskom centru. Bili su to dani puni emocija, okrunjeni duhom Obitelji. U sredini stolova nalazila se velika torta, a i Pozzobonova djeca pratila su pjevanje slavlja. Tako su ovi posebni dani susreta okupili 25 nacija i pokazali misionarsko i živo lice s puno entuzijazma Apostolata Gospe Hodočasnice koje je nazočno u brojnim dijelovima svijeta.

